

Arrest

nr. 118 543 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Ashanti te zijn. U bent geboren op X te Asaam. In 2003 overleed uw echtgenoot in een busongeval te Doma. U ging na de dood van uw man terug inwonen bij uw vader in Akoraso. In 2004 stelde uw vader u voor om te hertrouwen. U was het idee initieel niet ongenegen. Nadien introduceerde uw vader u aan een vriend van hem, met wie uw vader zei dat u moest trouwen. U weigerde, maar uw vader bleef aandringen. U ging driemaal op bezoek bij deze man, en hij poogde met u naar bed te gaan. De derde keer smeet u water op deze man, waarna deze het aan uw vader is gaan vertellen. Uw vader poogde u,

na dit derde bezoek, te vermoorden. U vluchtte in 2004 naar Ivoorkust, waar u de boot nam naar Griekenland. In Griekenland vroeg u asiel aan, en u kreeg er een 'Alien's card requesting political asylum', een tijdelijk verblijfsdocument dat u het recht gaf om legaal te verblijven en werken te Griekenland, steeds geldig voor een periode van zes maanden. U werkte er in een restaurant en was ook schoonmaakster. Op 14 april 2010 beviel u in Athene van een zoon. Na de geboorte van uw zoon kon u geen werk meer vinden en verdiende u wat geld door te recycleren. U had in Griekenland een vriendin die afkomstig is uit Ghana. Deze vriendin had een verblijfskaart in Griekenland en reisde heen en weer tussen Griekenland en Ghana. Toen ze werkloos werd in Griekenland, besloot ze terug te keren naar Ghana om er te werken in de winkel die haar moeder heeft in Kumasi. Omdat u geen werk had en niet langer voor uw zoon kon zorgen, gaf u hem mee met deze vriendin. Uzelf kon niet terug naar Ghana omwille van de problemen die u er had met uw vader. U verliet Griekenland in december 2011 per boot naar Italië. Daar nam u de trein naar Frankrijk, waar u de trein naar België nam. U kwam op 24 december 2011 aan in België en vroeg er asiel aan op 6 januari 2011. Nadat u een eerste keer werd gehoord op het CGVS op 1 maart 2012, werd uw asielaanvraag geweigerd door het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde deze beslissing, daar er geen nader onderzoek werd gedaan naar uw situatie te Griekenland, hetgeen het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onmogelijk maakte te komen tot de, in artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, bedoelde bevestiging of hervorming van de beslissing, genomen door het CGVS.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt wat betreft uw verblijf en statuut in Griekenland, en de asielaanvraag die u aldaar aanhangig maakte.

U verklaarde in het jaar 2004 een asielaanvraag te hebben ingediend bij de Griekse asielinstanties (zie gehoorverslag CGVS dd. 1 maart 2012, p.3). U verklaarde verder dat u er kwam in 2004, geaccepteerd werd in 2006, en **een kaart kreeg die elke zes maanden hernieuwd moest worden.** Gevraagd of u in Griekenland als vluchteling werd erkend, antwoordde u dat, wanneer men asiel aanvraagt in Griekenland, men eerst een wit papier met een foto krijgt, en daarna een interview (zie gehoorverslag CGVS, dd. 30/07/2013, p.3). **Na het interview, zo verklaarde u verder, geven ze [de Griekse asielinstanties] een roze kaart die elke zes maanden hernieuwd moet worden, en waarop vermeld staat dat asiel aangevraagd werd.** U geconfronteerd met de vaststelling dat er op het door u neergelegde document van de belastingdienst vermeld staat dat u erkend politiek vluchteling bent, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat je er anders niet kunt werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 1 maart 2012, p.3). U voegde eraan toe dat u ook belastingen betaalde. U verklaarde dat er wel geschreven staat dat u werd erkend, **maar dat u niet zeker bent of dat juist is, en dat u slechts eenmaal naar een interview moest komen, en ze u daarna nooit meer belden** (zie gehoorverslag CGVS, dd. 30/07/2013, p.3). Gevraagd of u ondertussen al iets vernam betreffende uw asielaanvraag in Griekenland, antwoordde u ontkennend. Gevraagd waarom er op de documenten van de belastingdienst, die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde, vermeld staat dat u erkend politiek vluchteling bent, antwoordde u **dat uw advocaat het document aan de vertaler gaf, en het misschien een vertaalfout betreft.** Gevraagd of er dan nog geen beslissing werd genomen aangaande uw asielaanvraag in Griekenland, **beaamde u dat er nog geen beslissing genomen werd.** U verklaarde **dat u de 'roze kaart' [waarmee u doelt op de door u neergelegde 'Alien's card requesting political asylum'] kreeg in het jaar 2006 en u deze kaart elke zes maanden diende te laten hernieuwen** (zie gehoorverslag CGVS, dd. 30/07/2013, p.4). Gevraagd wat u moest ondernemen om een werkvergunning te krijgen in Griekenland, legde u uit **dat u een werkvergunning kreeg, nadat u de roze kaart kreeg** (zie gehoorverslag CGVS, dd. 30/07/2013, p.5).

Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat de 'roze kaart' (ofte 'Alien's Card Requesting Political Asylum), aantoonde dat de drager ervan geregistreerd werd als asielzoeker in Griekenland. Het in het bezit zijn van een roze kaart, betekent niet dat de drager ervan erkend werd als politiek vluchteling. Personen die in Griekenland als vluchteling worden erkend onder de Conventie van Genève van 1951, krijgen immers een ander type verblijfsvergunning, met name een 5-jaarlijks hernieuwbare verblijfsvergunning. De roze kaart, die de asielzoeker krijgt nadat de asielaanvraag geregistreerd wordt, geeft de asielzoeker het recht op tijdelijk verblijf, en het recht te werken in Griekenland. Het verkrijgen van een werkvergunning vereist daarnaast dat de asielzoeker beschikt over een belastingnummer, dat aangevraagd kan worden indien de asielzoeker beschikt over een permanent adres. De roze kaart (ofte 'Alien's Card Requesting Political Asylum) is

steeds geldig voor een periode van zes maanden, na dewelke de kaart hernieuwd dient te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, opdat de roze kaart hernieuwd zou worden, de houder ervan dient te beschikken over een permanent adres.

Uit de door u neergelegde 'Alien's card requesting political asylum', valt eenduidig af te leiden dat deze u afgeleverd werd op 8 april 2010, met een initiële geldigheidsperiode tot 9 oktober 2010 (= zes maanden). Deze kaart werd een eerste keer hernieuwd op 8 oktober 2010, en verlengde de geldigheidsduur van uw roze kaart van 10 oktober 2010 tot 10 april 2011 (= 6 maanden). De kaart werd op 11 april 2011 een tweede keer hernieuwd, tot 11 oktober 2011. De kaart werd een laatste maal hernieuwd op 11 oktober 2011, en verlengde de geldigheidsduur van uw roze kaart van 12 oktober 2011 tot 12 april 2012. Zolang de asielzoeker nog in de Griekse asielprocedure zit, en er nog geen beslissing genomen werd aangaande de asielaanvraag, geldt de roze kaart ('Alien's card requesting political asylum') als verblijfsvergunning en dient deze te worden hernieuwd om de zes maanden. Gegeven de vaststelling dat de door u neergelegde kaart zesmaandelijks hernieuwd werd, u Griekenland verliet voordat de geldigheidsperiode van de laatste hernieuwing verstreken was, en u niet beschikt over een ander type Grieks verblijfsdocument, kan eenduidig afgeleid worden dat er nog geen beslissing werd genomen aangaande de asielaanvraag die u in Griekenland indiende. Gegeven deze vaststellingen, alsook de objectieve informatie omtrent verblijfsdocumenten die in Griekenland aan vreemdelingen en personen in de asielprocedure worden toegekend, dient geconcludeerd dat u – zoals uzelf ook opperde in het verzoekschrift in beroep tegen de eerste (door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde) beslissing aangaande uw asielaanvraag – geen duurzaam beschermingsstatuut genoot in Griekenland, en u dus niet als vluchteling werd erkend in Griekenland.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient het CGVS de door u geopperde vrees voor vervolging, te beoordelen ten opzichte van uw land van herkomst, met name Ghana.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van uw land van oorsprong, Ghana, dienen volgende fundamentele bedenkingen te worden gemaakt.

Gevraagd of u in Ghana naar de politie bent gegaan, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat de man waarmee u moest trouwen rijk is en de politie in Afrika corrupt is (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Uw veronderstelling dat de politie in Afrika corrupt is, en de man waarmee u diende te trouwen de politie zou omkopen, is niet gebaseerd op een gegrond element en ontslaat u niet van de plicht eerst bescherming te pogen te zoeken bij uw nationale autoriteiten, alvorens internationale bescherming te vragen. U verklaarde in het jaar 2004 Ghana te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p. 11) en sindsdien geen contact meer te hebben gehad met mensen uit Ghana (zie gehoorverslag CGVS, p.5, p.6, p.17). Gevraagd of de man met wie u moest trouwen, u nog probeerde te contacteren sinds u Ghana verliet, antwoordde u dat u het niet weet en herhaalt u dat u geen contact meer had met Ghana sinds u er weg bent (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U verklaarde eveneens niet te weten of uw vader nog in leven is, noch of de man met wie u moest trouwen nog in leven is (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd of u met uw vader nog contact hebt gehad, sinds u Ghana heeft verlaten, antwoordde u ontkennend en verklaart u niet te weten of hij u nog pogen te zoeken heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd of u zelf, indien u over contactgegevens zou beschikken, contact zou proberen te maken, antwoordt u bevestigend. U verklaarde eveneens dat, indien uw vader u zou zoeken, u hem dankbaar zou zijn en u hem zou vergeven (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd hoe u weet dat uw vader nog steeds wilt dat u trouwt met de man waarover u sprak, verklaarde u geen idee te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.18).

Gegeven bovenstaande verklaringen, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daar de door u aangehaalde vluchtmotieven dateren uit het jaar 2004 en u sindsdien niets meer van uw vader, noch van de man waarmee u moest trouwen, vernomen hebt, dient er te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde vrees niet langer actueel is en onvoldoende ernstig. Het feit dat u verklaarde dat u uw vader zou vergeven, en hem dankbaar zou zijn indien hij u zou pogen op te sporen, impliceert op zijn minst dat uw vrees ten aanzien van uw vader niet als gegrond beoordeeld kan worden.

Gevraagd wat u denkt dat u zou overkomen in geval van een eventuele terugkeer naar Ghana, verklaarde u dat u geen familie meer hebt naar wie u kunt terugkeren, gezien u geen contact meer hebt gehad met uw broers of zussen. U voegde er aan toe dat u geen job hebt en dat u niet zou weten wie u zou ophalen aan de luchthaven. U verklaarde er verloren te zijn en er niemand te kennen die u zou huisvesten (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U verklaarde op een eerder moment evenwel dat u een vriendin hebt die in Kumasi woont en dat uw zoon bij deze vriendin inwoont (zie gehoorverslag CGVS, p.9, p.18). Gevraagd of u zou kunnen wonen in Kumasi of in Accra, antwoordde u dat u het niet

weet (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd of u bijvoorbeeld een job zou kunnen vinden in Kumasi, alwaar uw vriendin samen met uw zoon woont, verklaarde u het wederom niet te weten en stelde u de situatie in Kumasi niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). **Er dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Ghana, enkel berusten op economische en puur organisatorische motieven en verder geen verband houden met criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève. Evenmin kan worden vastgesteld dat u naar aanleiding van de door u aangehaalde problemen uit 2004 - die, zoals reeds vastgesteld werd, niet actueel, noch gegrond geacht worden - niet op de bescherming van de Ghanese autoriteiten zou kunnen rekenen.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt u dan ook niet aannemelijk dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking genomen kan worden.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde documenten uit Griekenland werden hierboven reeds besproken en worden verder niet in twijfel getrokken. De foto's en het contactkaartje van het Rode Kruis, die u neerlegde, worden evenmin in twijfel getrokken maar hebben verder geen relevantie in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/2 *juncto* artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 57/7 *bis* van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het is onduidelijk waarom de doodsbedreigingen niet meer ernstig zijn enkel en alleen omdat ze negen jaar geleden werden geuit. Verzoekster vindt dit een ongegronde en gevaarlijke veronderstelling.

Verzoekster verkiest vanzelfsprekend een verzoening met haar vader maar zulks is helaas niet aan de orde. Zij zou liefst terugkeren maar dat kan enkel in de ondenkbare hypothese dat haar vader de geuite doodsbedreigingen intrekt. Deze hypothese gaat voorbij aan de eigenheid van de Ghanese man, aan wie de dochters moeten gehoorzamen.

Verzoekster is uiteraard niet op de hoogte van de huidige situatie in Ghana. Zij weet niet hoe haar vader zou reageren indien zij contact zou opnemen.

Voorts is het onduidelijk hoe verzoeksters vergevingsgezindheid kan leiden tot de ongegrondheid van haar vrees. Deze zegt namelijk niets over de persoon die de doodsbedreigingen uitte.

Verzoekster vreest in de eerste plaats voor haar leven. Dat er daarnaast nog andere obstakels zijn die een terugkeer bemoeilijken doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) tijdens het gehoor zelf het economische aspect ter sprake bracht door te vragen of zij een job zou kunnen vinden. Verzoekster gaf aan dat zij dit niet wist en dus niet weet of er economische obstakels zijn voor een terugkeer. Haar motieven voor asiel zijn dus niet economisch en de vrees voor haar leven lag aan de basis van haar asielaanvraag.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Op basis van de verklaringen van verzoekster en de informatie in het dossier inzake verzoeksters verblijf en beschermingsstatuut in Griekeland, zoals deze terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, dienen verzoeksters asielaanvraag en voorgehouden vrees voor vervolging te worden beoordeeld ten aanzien van haar land van herkomst, met name Ghana.

Verzoekster dient aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat aldus op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband haar vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij, overeenkomstig het reeds hoger gestelde inzake de bewijslast inzake asielaanvragen in beginsel bij verzoekster zelf.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat zij geen concrete en objectieve elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat zij ten gevolge van de feiten die in 2004 zouden hebben plaatsgevonden in haar land van herkomst op heden nog enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Deze feiten dateren van meer dan negen jaren geleden en verzoekster hoorde sedertdien niets meer van haar vader of van de man met wie zij verondersteld werd te huwen. Zij wist niet of haar vader of deze man haar nog probeerden te contacteren of zoeken. Evenmin had zij er enig idee van of haar vader nog steeds wilt dat zij zou huwen met deze man. Verzoekster bleek zelfs niet te weten of haar vader en deze man nog in leven zijn. Daarenboven bleek zij niet de minste poging te hebben ondernomen om omtrent het voorgaande meer te weten te komen. In het verzoekschrift bevestigt verzoekster niet op de hoogte te zijn van de situatie in haar land. Van verzoekster kan nochtans verwacht worden dat zij zich inlicht omtrent de situatie in haar land van herkomst. Gelet op het voorgaande, toont zij niet aan dat zij een gegronde vrees heeft om bij een terugkeer naar haar land van herkomst te worden vervolgd.

De overige redenen die verzoekster aanhaalde en die aan een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg zouden staan, zijn van louter economische en organisatorische aard. Bovendien blijkt uit haar in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen dat ook deze redenen niet geschraagd zijn op concrete en objectieve elementen doch louter steunen op hypothesen en vermoedens aangezien zij slechts aangaf niet te weten of zij in Kumasi (waar haar vriendin en haar zoon verblijven) of Accra zou kunnen wonen en of zij aldaar al dan niet een job zou kunnen vinden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/2 *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij herneemt integraal de redenen zoals vermeld onder het eerste middel om haar recht op subsidiaire bescherming te staven.

2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielaanvraag. Gelet op de *sub* 2.3. gedane vaststellingen

dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS